

перестає бути рутинним завданням, виходить на рівень спільної мрії, формуючи ідеологію активізації проявності державотворчого патріотизму нації як відображення кращих рис національного характеру [2].

Зокрема, дослідивши проблему впливу українського національного характеру на формування корпоративної культури у вітчизняних організаціях з позиції державотворчого патріотизму нації, можна зробити висновок, що головною проблемою, що негативно впливає на розвиток культури органів публічного управління, є індивідуалізм основної частини працівників, пасивність і невміння формувати ефективні комунікаційно-робочі зв'язки [2-4]. Іншим важливим аспектом є те, що ще перебуваємо в перехідному стані: від колишньої радянської системи формування організаційних цілей та ідеології виробництва до ринкових методів і моделей вирішення питань організації праці. Зрозуміло, що поняття «корпоративна культура» в Україні є ще вузько використовуваним, оскільки не стало стратегіологією формування персоналу у більшості органів публічного управління, які йдуть по шляху реформ.

Список використаних джерел

1. Аніщенко В. О. Роль корпоративної культури у прийнятті управлінських рішень / В. О. Аніщенко // Актуальні проблеми економіки. – 2009. – № 3. – С. 64-71.
2. Карпінський Б. А. Державотворчий патріотизм нації: податкова домінанта. Монографія / Б. А. Карпінський. – Львів : Колір ПРО, 2016. – 534 с. (Серія «Держава і стратегіологія»).
3. Смоленюк П. С. Корпоративна культура як основа розвитку організації / П. С. Смоленюк // Наука й економіка. – 2010. – № 1. – С.123-128.
4. Шпильова В. О. Корпоративна культура: сутність та актуальні проблеми сучасності / В. О. Шпильова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=70&p=1>.

Карпінський Борис Андрійович

Кандидат економічних наук, професор

Львівський національний університет імені Івана Франка

Гасюк Руслана Володимирівна

Львівський національний університет імені Івана Франка

Кімак Христина Борисівна

Львівський національний університет імені Івана Франка

ТІНІЗАЦІЯ ЗАЙНЯТОСТІ І ПРОГРАМНО-ЦІЛЬОВИЙ ПІДХІД У ФОРМУВАННІ РИНКУ ПРАЦІ З ПОЗИЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ

З позиції публічного управління та адміністрування застосування програмно-цільового підходу щодо формування цивілізованого ринку праці дозволяє розвинути ринкове (конкурентне) середовище в державі, підвищити фінансово-економічні результати діяльності підприємницьких організацій, створити ефективну структурну та регіональну політику зайнятості. Водночас в Україні, на жаль, дістала поширення праця в тіньовому сегменті економіки (який займає до 40% у ВВП) [1]. Останнє значить, що даний ринок суттєво зменшує частку податкових надходжень, а тим скорочує дохідну частину бюджету, впливаючи й на показники зайнятості населення, які через неофіційне працевлаштування показують нижчі результати (як показує проведений аналіз: особливо в прикордонних територіях держави). На думку авторів, необхідно активізувати та удосконалити комунікації між бізнесом і органами влади на засадах програмно-цільового управління з метою проведення цілеспрямованої роз'яснювальної роботи та здійснення заходів щодо виявлення фактів застосування незадекларованої праці, властиво і в цьому також особлива місія публічного управління та адміністрування.

Зокрема, тіньова зайнятість в Україні становить понад 23%, внаслідок чого Пенсійний фонд у 2017 році зазнав збитків на 30 млрд грн. Держстат наголошує, що 3,7 млн українців або кожен третій працюючий громадянин України не має офіційного оформлення трудових відносин (табл. 1) [2].

Таблиця 1

Динаміка неформально зайнятого населення за видами економічної діяльності
у 2016-2017 роках*

Показники	2016	2017	Зміна, +/-
Кількість неформально зайнятого населення віком 15-70 років – усього, тис. осіб	3961,2	3695,6	-265,6
<i>у тому числі за видами економічної діяльності, у % до підсумку</i>			
сільське господарство, лісове господарство та рибне господарство	40,8	42,1	1,3
промисловість	6,1	5,6	-0,5
будівництво	15,5	16,1	0,6
оптова та роздрібна торгівля; ремонт автотранспортних засобів і мотоциклів	20,9	19,6	-1,3
транспорт, складське господарство, поштова та кур'єрська діяльність	3,5	3,3	-0,2
тимчасове розміщення й організація харчування	2,6	2,4	-0,2
інші види економічної діяльності	10,6	10,9	0,3

*Без урахування тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим, м. Севастополя та частини тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях.

Джерело: запропоновано та сформовано авторами за даними Державної служби статистики України.

Найбільше таких працівників у сільському господарстві (42,7%), в торгівлі (19,6%), будівництві (16,1%), промисловості (5,6%) і транспорті (3,3%) [2].

Зазначимо, що за результатами проведеної роботи органами публічного управління та адміністрування у 2017 році легалізовано 99,5 тис. робочих місць (хоча це на 95,2 тис. робочих місць менше, ніж в 2016 році), в результаті чого мобілізовано 120,2 млн грн єдиного соціального внеску (що на 39,3 млн грн менше, ніж у 2016 році) [2].

Водночас, Міжнародна організація праці (МОП) проводила оцінку рівня тіньової економіки, і за результатами оцінки, близько 50% працівників в Україні від офіційно зайнятого числа людей працюють у тіні, а зайнятих у нас близько 10-12 мільйонів. Тобто, близько 5 мільйонів, або кожен третій працює нелегально [3].

Окрім того, у першому кварталі 2018 року рівень тіньової економіки в Україні становив 33% від офіційного ВВП, що на 4 процентних пункти менше в порівнянні з аналогічним періодом 2017 року [2].

Детінізація української економіки стала можливою завдяки збереженню макроекономічної стабільності і позитивних економічних тенденцій в умовах реалізації політики, спрямованої на розширення внутрішнього попиту, чому сприяло, в тому числі, підвищення доходів населення, і сприятливих зовнішніх умов та й активізації зусиль за проблематикою в системі публічного управління та адміністрування.

На думку авторів, також позитивно на цей процес вплинуло увага до зміцнення інвестиційної складової економічного зростання в умовах продовження процесів реформування економіки, збереження доволі високого рівня ділової активності бізнесу та поліпшення очікувань, підвищення рівня державотворчого патріотизму нації в частині податкової домінанти. Підкреслимо, що встановлення тривалих трудових відносин, постійні працівники, відсутність плинності кадрів – слугує якісною рекламою конкретного роботодавця. Практично

лише при належному ставленні до своїх прав та обов'язків обидві сторони трудових відносин можуть розраховувати на позитивний результат та досягнення поставлених цілей. Властиво публічне управління та адміністрування у сучасних умовах відіграє пріоритетну роль у формуванні цивілізованого ринку праці, сприяє розвитку економіки, зменшенню диспропорцій між попитом і пропозицією, зокрема, за допомогою використання програмно-цільового підходу щодо реалізації заходів як з професійної підготовки та перепідготовки працівників, так і методів із підтримки бізнесу.

Список використаних джерел

1. Карпінський Б. А., Гасюк Р. В., Карпінська О. Б. Ділове адміністрування: навчальний посібник / За ред. професора Б. А. Карпінського. – Львів : ГАЛИЧ-ПРЕС, 2018. – 412 с. (Серія «Держава і управління»).
2. Державна служба статистики України. Електронний ресурс : <http://www.ukrstat.gov.ua/>
3. Міжнародна організація праці. Електронний ресурс : <http://dsp.gov.ua/>

Матвійчук Юрій Сергійович

Запорізький національний університет

Науковий керівник: Сквірський Ілля Олегович, доктор юридичних наук, професор

Запорізький національний університет

КУРС ДО ЧЛЕНСТВА В ЄС: РОЛЬ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

Питання можливості вступу України до Європейського Співтовариства(далі - ЄС) все більше набуває актуальності. Такий інтеграційний курс включає в себе наступні три аспекти: політичний, економічний та правовий. Політичний аспект становить забезпечення стабільного майбутнього українського суспільства. Економічний – розвиток країни та добробуту народу. Інтеграція у правовому аспекті – це збереження суверенітету та державності.

В ході аналізування нормативних джерел та юридичної літератури слід зазначити мету статті - здійснення комплексного дослідження ролі Конституційного Суду у адаптації вітчизняного законодавства до права ЄС в рамках курсу до членства у даному Співтоваристві.

Наукові розробки у сфері дослідження інтеграційних процесів до ЄС України доцільно згадати праці наступних вчених: А. Гальчинського, І. Беззуб, О. Ковальової, Г. Немирі, Н.Мехеди, О. Дергачова, С. Максименка.

На рівні Основного Закону України у статті 18 закріплено, що зовнішньополітична діяльність України спрямована на забезпечення її національних інтересів і безпеки шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загально визнаними принципами і нормами міжнародного права [4].

Також відповідно до частини другої статті 11 Закону України «Про засади внутрішньої та зовнішньої політики» основними засадами зовнішньої політики є: забезпечення інтеграції України в європейський політичний, економічний, правовий простір з метою набуття членства в Європейському Союзі [2].

Для сучасної Української держави, європейська інтеграція виступає насамперед своєрідним шляхом покращення економічної ситуації, залучення інвестицій іноземних держав та новітніх технологій, створення нових робочих місць, підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника, вихід на світові ринки. В той же момент, політичні переваги інтеграції України у ЄС пов'язані зі створенням надійних механізмів політичної стабільності та демократії, зближення із Європейським Союзом виступає гарантією, а виконання його вимог – інструментом розбудови демократичних інституцій в Україні; членство у Європейському Союзі може відкрити шлях до колективних структур спільної європейської безпеки, забезпечити ефективнішу координацію дій у сфері контролю за експортом і нерозповсюдження зброї масового знищення, в боротьбі з тероризмом, організованою злочинністю, нелегальною міграцією тощо [1].

Країна, яка проголошує прагнення стати складовою ЄС, мусить насамперед довести свою спроможність дотримуватися європейських норм і стандартів, намагається бути чинником підтримання соціально-економічної стабільності, підвищення конкурентоспроможності цього